saa rædde for Kvinden, at de tro, at hun vil vende op og ned paa Kommunalraadene, hvis hun bliver valgbar; thi Sagen er den, at hun jo maa have nogen til at vælge sig for at komme ind, og selv om hun ogsaa kommer ind, hvorfor skulde der være saa megen Fare forbunden dermed? Det er Mændenes Svaghed, de ærede Medlemmer frygte for mere end for Kvindens Styrke, naar de ville nægte Kvinden Valgbarhed ved denne Lejlighed, medens de ellers ved andre Lejligheder har talt for den, f. Ex. for hendes Valgbarhed til at sidde i Skolekommissionen og hendes Valgbarhed med Hensyn til Bestyrelsen af de fattiges Kasse. Jeg forstaar ikke dette rigtig, men jeg skal i øvrigt ikke opholde mig videre ved det. — — — — — Det er kun et lille Skridt fremad paa Banen til Ligestillelse for Kvinden i det offenlige Liv. Her gælder det kun de kommunale Anliggender, og hvad vilde de Herrer saa sige, naar hun bliver valgbar til dette Ting? Tro de, at det bliver til Skade for det offenlige Liv? Jeg betvivler det meget og tror tværtimod, at vi bliver langt skikkeligere end nu, og bliver vi det ikke, bliver vi dog nødte til at lade, som om vi vare det.« Taleren forklarede nærmere de Bestemmelser, han havde foreslaaet, og kom derved ind paa det af den foregaaende Taler rejste Spørgsmaal om den gifte Kvindes formueretlige Stilling. Da hun — sagde han — »efter vor Lovgivning i Reglen ikke har Særeje eller Raadighed over Boet, og som Følge deraf heller ikke svarer Skat, saa er hun, saa længe dette Forhold vedvarer, udelukket fra Valgret. Bestemmelsen har imidlertid den Fordel, at hvis vi kommer til en anden og fornuftigere Ordning af dette Forhold, i Følge hvilken hun bliver berettiget til at have Særeje og til at indtage en særlig Formuestilling, altsaa ogsaa bliver et Objekt for Skattepaalæg, saa træder hun uden ny Bestemmelser i Valgloven ind i de Rettigheder, som § 1 giver. Og jeg formener, at hun allerede nu ved Ægtepagt, naar hun altsaa har en bestemt Særformue, som kan belastes med Skat, og hun altsaa er raadig over sit eget Bo, ganske vist er valgberettiget i Henhold til § 1. Hvorfor hun ikke skulde være det i Følge Principet, forstaar jeg ikke, naar man dog holder paa, at de, der har udredet Skat, skal have Valgret.«

2den Behandling af dette Lovforslag blev ikke sluttet, og Ændringsforslagene altsaa heller ikke afstemte. Af Grunde, som ikke vedrørte Bestemmelserne om Kvindens Rettigheder særlig, blev 2den Behandling nemlig stanset og Lovforslaget henvist til et Udvalg paa 11 Medlemmer. Dette valgtes den 13de Marts, og kom til at bestaa af følgende: *J. Sørensen, Ousen, Lavridsen, Christoffersen, Bajer, Dalsgaard, H. Hansen, N. Andersen* (Odense 2) *O. Scavenius, Berg* og *E. Sørensen.*

I Udvalgets 1ste Møde valgtes til Formand: Bajer, og til Sekretær: J. Sørensen. Desværre tillod Rigsdagens Slutningstravlhed ikke at tilendebringe Udvalgets Arbejde inden den 1ste April. Men det fik dog gjort et Forarbejde, som vil kunne være til Gavn for Sagens Fremme, naar Lovforslaget i Begyndelsen af næste Rigsdagssamling atter indbringes, og bliver henvist til samme Udvalg.

Fredrik Bajer.

Fra Finland.

Helsingfors, d. 26. Januar 1890.

Der har her i Staden i nogle Aar bestaaet en lille Forening ved Navn »Marieforeningen«, hvis Formaal er »at forene Kvinder af alle Samfundsklasser til at virke for unge Kvinders Udvikling i moralsk og intellektuel Henseende, saavel som for Forbedring af deres økonomiske Stilling.«

Foreningen har oprettet et lille Lejebibliotek, grundlagt en Syge- og Hjælpekasse, foranstaltet saakaldte Temøder om Søndagene med afvexlende Program: Foredrag, Læsning, Sang, Musik, Lege o. s. v., ligeledes Symøder. Disse finder Sted en Hverdag Aften. Foreningen indkøber alt Tilbehør, og Deltagerne maa derefter yde Afbetaling ved Hjælp af Indtægterne af det af dem selv forfærdigede Tøj. Symøderne besøges i Reglen mest af fattige Familjemødre og er ogsaa nærmest beregnede paa dem.

Man har længe i Marieforeningen gaaet med den Plan at indrette et Gæstehjem for arbejdssøgende Kvinder. Da man ved, hvilke Vanskeligheder og Fristelser i Særdeleshed unge, enligstaaende Kvinder er udsat for i en stor By, naar de mangler et sikkert Tilflugtssted, en frelsende Ven i arbejdsløse Tider, saa maa Oprettelsen af »Marieforeningens Hjem for arbejdssøgende Kvinder«, som nu endelig er bleven til en Virkelighed, hilses med stor Glæde. Gæstehjemmet begyndte sin Virksomhed sidste Oktober Maaned. Som Bevis paa den Sympati Foretagendet mødte i den offentlige Mening maa nævnes, at Hjemmet blev beriget med talrige Gaver, bestaaende baade af Penge, Møbler og lignende fra private Givere, ligesom man ogsaa modtog den offentlige Understøttelse, man forlangte.

Det er lykkedes Foreningen i fhv. Almuelærerinde Frk. *Emilie Ljungberg* at finde en særdeles samvittighedsfuld og varmhjærtet Forstanderinde. Hjemmet findes Nr. 17 i Berggade. Det er tarveligt, men gør et særdeles godt og hjemligt Indtryk. Prisen for Logis samt Morgenkaffe med Brød er 25 Peni for Døgnet (25 Peni = 18 Øre). Gæsterne maa selv rede deres Senge samt udføre de Gærninger, der forekommer i Hjemmet. Kun undtagelsesvis tillades det en Gæst at opholde sig der i længere Tid end 7 Døgn, dette for at anspore dem til saa hurtig som muligt atter at søge Arbejde. Hjemmet har hidtil været besøgt af henved 100 Personer. Flertallet af Gæster har været Tjenestepiger, dels saadanne, der kommer ind fra Landet for at søge Plads, dels saadanne, der ved Skifte i Byen for en kort Tid har været hjemløse. Især for de fra Landet kommende Tjenestepiger har Gæstehjemmet den største Betydning og Nytte.

Uvidende om Byens Forhold, uden Venner og Raadgivere ved de som oftest ikke, hvor de skal faa Tag over Hovedet, indtil de opnaar passende Pladser. I saadanne Tilfælde maa de føle det som en Behagelighed og Betryggelse, naar de paa Rejsen eller ved Hovedstadens Jærnbanestation faar leveret et lille Kort med Henvisning til Marieforeningens Gæstehjem. Kortene uddeles af de ved Stationen